

1 Van den Hak op den Tak..... door Cyriel Buysse.

ARCHIEF EN MUSEUM
VOOR HET
VL. CULTUURLEVEN

36563²⁸ / n de Natuur.

Laten we nu maar eens weer den oorlog en de algemeene wereldverbeesting vergeten. De groote heeren zitten in Parijs, of in Versailles (waar zitten ze ook weer; 'k herinner 't mij niet meer!) te leuteren; en misschien, als deze zegelen verschijnen, zullen ze reeds iets moois tot stand hebben gebracht. Misschien ook niet; dit lijkt mij wel het meest waarschijnlijk. Ik hoor dat ze zich ginds verselen - ~~andere~~ ^{anders, wel} een heel goed hebben! - en dat Parijs niet amussant meer is (wittkend: 'wittkend') en dat je er allemaal meer dan genoeg van hebben. En wij dan! Enfin, er is toch eenige hoop.

Hier, op den Molenheuvel, is er al lang geen sprake meer van oorlog. De bewoners van den Molenheuvel hebben er trouwens nooit heel erg aan meegedaan. Er is mij uit de beste bron medegedeeld dat de leeuwerikjes er nooit hun zegang voor hebben gestookt; dat de mieren, ondanks de strenge verboden der Duitschers, nooit hebben opgehouden hun ondergrondse voorraad-schuren bij te vullen; en dat roodborstjes en meesjes, als nooit te voren zich vermanigvuldigd hebben. Alleen de wilde Konijnen zijn wat scheut geweest - dat ligt zoo in hun aard, - en hebben zich een heel ^{goed} ~~goed~~ onzichtbaar in hun loopgraven verborgen gehouden. Maar ook daar hebben zij hun ^{lijf} ~~lijf~~ in ledigheid niet ^{gesloten} ~~gehouden~~ en op deze dagen zijn ze weer te voorschijn gekomen, Labriken en

2
/ losbandiger dan ooit.

*
* *

Het is nu lente en het waait en vriest, erger dan in volke winter. Maar de zon glanst aan den weest-lichtblauwen hemel en op den Molentewind is er altijd een of ander dol-gezellig plekje te vinden waar het niet waait en waar de zon heerlijk bakt en kroestert.

Op zulk een plekje lig ik, op een leger van rocht mos en droge bladeren.

Boven mijn hoofd wuiven en zwiepen de ruischende takken van heesters en boomen, maar ik heb er niets den minsten last van. Als ik mijn oogen sluit en de zachte zon op mijn handen en wangen voel stoven, kan ik mij inbeelden dat ik ergens aan den oever van de Middellandsche Zee lig. Als ik mijn oogen open en rustig om mij heen staer, zie ik het stille leven der ontweekende natuur.

De ^{wilde} bronsgroeuende Kamperfoelie slingert reeds alom zijn quirlandes en festoenen door de naakte twijgen van de eikenheesters. De knopjes der lijsterbes zwellen en worden lichtblond; aan mijn soeten bloeit een paar-roze anemoneastruik.

Op een takje van een lariksboom, dat reeds vol groene pukkelige staat, klein als minuscule erwtejes, komt een roodborstje zitten. Het zit daar even, met zijn grijsgroen jasje en zijn bruinrood beffe; het kijkt mij aan met zijn rond, donker oog en zijn heel fijn beffe prapelt iets, dat ik niet kan verstaan. Zijn proefjes zijn

3/ dunner dan luciferkjes en lijken stijf en broos als glas.

Ik heb niet begrepen wat het mij verteld heeft, en daarom herhaalt het dat nog eens. En omdat ik nu nog niet begrijpt krijgt het plotseling een ^{soort van} wanloopsaanval en laat zich stijf, met strak-gestakte vleugeltjes ten gronde vallen, alsof het zelfmoord pleegde.

Het pleegt geen zelfmoord. Het pikt daar uit het mos iets op, met nijdig-vluggen snasel, vliegt weer op 't takje, kijkt mij weer aan, proeft opnieuw zijn geheimzinnig rinkelje.

Nu heb ik het begrepen! Het zegt mij duidelijk, dat ik daar maar niet moet blijven liggen, want dat dit zijn plaatsje is, waar het elken ochtend zijn wormpjes ^{komt} halen. Ik hinder het, ik moet daar weg!

Terstond, gehoorzaam van aard als ik ben, rijst ik voorzichtig overeind. Maar hoe voorzichtig ik ~~dat~~ dat ook al doe, mijn beweging is alvast nog veel te ruw voor 't roodborstje, want met een gilletje verlaat het zijn takje en vliegt ijlings van mij weg, met zijn eigenaardige, half ~~top~~ ^{ridicule}, half tragische vlucht, alsof het zich uit overdreven wanhoop wou gaan suicideren.

~~De vlucht~~ Het blijft dus een misverstant tussen ons. 't Is wel jammer; ik wou het zoo graag anders. Toch geef ik de hoop nog niet op, dat wij elkander weldru ^{goed} zullen verstaan. Ik zal er keusch mijn best voor doen.

*
* *

Ik lig op 't zelfde plekje uit den wind en in de

4/ zou te mijmeren en te droomen. Wat zweeft daar eensklaps
langs mij heen! Een vlinder, een prachtige ~~vlinder~~ roodbruine
vlinder met blauwe oogen op zijn vleugels, nu reeds, in dat gure
weer, nog vóór het eind van Maart! Ik twijfel, ~~ik~~ kan het haast
niet geloven, ~~ik~~ richt mij overeind om goed te zien!

Toch is het zoo; en 't lijkt iets zoo ontijds, zoo abnormaal,
dat het denken doet aan een vergissing der natuur. ~~De vlinder~~
Het is als iemand die veel te vroeg uit zijn bed werd opgealarmeerd
en zoo maar grijpend wat hij grijpen kon, de hand gelegd heeft op een
fantaisie-vest met geweldige pleuren, en die zoo maar op zijn naakte
body aangekropen heeft en ^{zo} daarmee ~~zo~~ de straat is ingehold. 't die
vlinder gek! Wat zal hij nou vatten, pleuris, longontsteking
oploopen! Ik geef geen cent meer voor zijn leven. Hij dwaalt, hij
zweeft, hij zigzagt, als dronken; hij ^{lijgt} ~~sluip~~ in ~~de~~ ^{nacht} ~~loze~~ ^{maakte}
loze, hopeloze bochten naar de zon toe, die hem schijnt maar zich
toe te zuigen, om hem toe straf te verslinden.

*
* *

Een fijn en zangerig geprijsd, en daar is weer het rood-
borstje op 't caribolabje. Heeft het de gekheit van dien ~~en~~ zaren nacht-
looper gezien en komt het mij daarsin vertellen? Neen; het laat zich
nog eens vallen alsof 't zich suïcidaerde en haalt, nijdig, pikkend, een
wormpje uit het mos. Dat is al veel verstandiger werd en wij beginnen
elkander te begrijpen.

Het zal wel gaan tuschen het roodborstje en mij. Maar die
vlinder, die absurde vlinder.....!
